

מסכת דמאי

פרק ד

א. הלוקח פירות ממי שאינו נאמן על המעשרות, ושכח לעשרן, ושואלו בשבת, יאכל על פיו. חשכה מוצאי שבת, לא יאכל עד שייעשר. לא מצאו, אמר לו אחד שאינו נאמן על המעשרות, מעשרין הן, אוכל על פיו. חשכה מוצאי שבת, לא יאכל עד שייעשר. תרומת מעשר של דמאי שחזרה למקומה, רבי שמעון שזורי אומר, אף בחל שואלו ואוכלו על פיו:

ב. המדיר את חברו שיאכל אצלו, והוא אינו מאמינו על המעשרות, אוכל עמו בשבת הראשונה, ואף על פי שאינו מאמינו על המעשרות, ובלבד שיאמר לו מעשרין הן. ובשבת שנייה, אף על פי שגזר ממנו הנגה, לא יאכל עד שייעשר:

ג. רבי אליעזר אומר, אין אדם צריך לקרות שם למעשר עני של דמאי. וחקמים אומרים, קורא שם ואינו צריך להפריש:

ד. מי שקרא שם לתרומת מעשר של דמאי ולמעשר עני של ודאי, לא יטלם בשבת. ואם הנה כהן או עני למודים לאכל אצלו, יבאו ויאכלו, ובלבד שיודיעם:

ה. האומר למי שאינו נאמן על המעשרות, קח לי ממך שהוא נאמן וממך שהוא מעשר, אינו נאמן. מאיש פלוני, הרי זה נאמן. הלא לקח ממנו, ואמר לו לא מצאתיו ולקחתני לה מאחר שהוא נאמן, אינו נאמן:

ו. הנכנס לעיר ואינו מכיר אדם שם, אמר, מי כאן נאמן. מי כאן מעשר. אמר לו אחד, אני, אינו נאמן. אמר לו, איש פלוני נאמן, הרי זה נאמן. הלא לקח ממנו, אמר לו, מי כאן מוכר יין. אמר לו, מי ששלקה אצלי, אף על פי שהן כגומלין זה את זה, הרי אלו נאמנין:

ז. החמרים שנכנסו לעיר, אמר אחד, שלי חדש ושל חברי יין, שלי אינו מתקון ושל חברי מתקון, אינו נאמנין. רבי יהודה אומר, נאמנין: